

moment heb ik niet de ambitie om in de politiek te gaan aangezien de combinatie van mijn werk in Het Toneelhuis en het voorzitterschap van de vdp al meer dan zwaar genoeg is.

Ik vind wel dat het onze taak is om de politiek te sensibiliseren voor onze problematiek. Met de vdp slagen we er zeer goed in om ons op te werpen als spreekbuis van de sector en om belangstelling te wekken voor de problemen die we formuleren. De vdp heeft een zeer belangrijke stem gehad in bijvoorbeeld de vernieuwing van het decreet op de podiumkunsten. Ook in de besprekingen over een eventuele aanpassing van het statuut van de kunstenaar die nu gebeuren in de schoot van de regering hebben we een stem. Op die manier leggen we dus wel een link met de politiek. Ik wil er duidelijk over zijn dat ik absoluut niets tegen politiek heb, wel integendeel. Ik ben een absoluut voorstander van een democratisch politiek bestel waarin de verantwoordelijkheden duidelijk gedefinieerd zijn en waarin men als sector, als maatschappij met de overheid in debat treedt, conclusies trekt en tot oplossingen komt die geformaliseerd worden in decreten, wetten of wat dan ook. Ik denk dus dat de politiek een zeer belangrijk maatschappelijk gegeven is dat moet gerespecteerd worden en dat de politiek oor moet hebben voor de sector. Op dat vlak zie ik een evolutie ten gunste. De verstandhouding tussen de sector – via de vdp – en de politieke overheid is hoopgevend.

'Werkgevers'

Etcetera: Hoe organiseert de vdp de dialoog met de werknemers?

De Ruyck: De vdp is de gesprekspartner van de vakbonden. Het is voor de vdp onmogelijk om een overleg te organiseren buiten de vakbond om. Dat zou een heel complexe operatie zijn en het zou bovendien ongehoord zijn dat een werkgeversfederatie zelf de rol op zich neemt van organisator van de werknemers.

Etcetera: Maar in het overleg met de overheid vertegenwoordigt de vdp de sector. Daar horen de werknemers toch ook bij? Ik veronderstel dat de realiteit zo is dat elke werkgever op een informele manier informatie van zijn eigen werknemers meeneemt naar de vdp-werkgroepen?

De Ruyck: Dat zal wel, ja.

Etcetera: Er is dus uitsluitend een informele vertegenwoordiging van de werknemers. Dan bepaalt de samenstelling van de vdp-werkgroepen welke informatie doorsijpelt tot in de vdp-standpunten?

De Ruyck: Strikt genomen is het werkgeverschap in onze sector natuurlijk enigszins

fictief. Ik ben net zo goed een werknemer van Het Toneelhuis als dat ik 'werkgever' ben. In de privé zijn de aandeelhouders de echte werkgevers. De mensen die het bedrijf in handen hebben moeten beslissen of ze prioriteit geven aan winst of aan tewerkstelling. In het geval van de theatersector is er dus altijd een zekere graad van fictief werkgeverschap, die we zelf ook goed beseffen. De leden van de vdp brengen dus de verhalen van hun collega's-werknemers mee. Toch blijft de situatie zo dat iemand op een bepaald ogenblik moet zeggen: ik ga nu onderhandelen over een contract. Er is dus wel een scheiding, maar die is relatief. Je krijgt inderdaad een visie op het standpunt van werknemers via de werkgevers die in de vdp-vergaderingen aanwezig zijn. Iets anders is dat je uiteindelijk toch een aantal zaken moet formaliseren. Om cao's af te sluiten bijvoorbeeld heb je een formele organisatie nodig. Daar vertegenwoordigt de vakbond de werknemers. In die zin betreuk ik het een beetje dat de link tussen de werknemers en de vakbond niet sterk genoeg is. Niet dat ik terug wil naar het oude strijdsyndicalisme met barricades enzovoort – daarvoor is de sector trouwens te zeer intern verweven – maar om een formele gesprekspartner te hebben die de hele sector vertegenwoordigt. Wij gaan ervan uit dat dat de vakbond is, punt.

Etcetera: De vdp vertegenwoordigt alleen de gesubsidieerde gezelschappen en organisaties. Jullie kunnen dus alleen maar praten vanuit het reeds goed georganiseerde segment van het theaterveld.

De Ruyck: Dat klopt.

Etcetera: Heel wat mensen uit de sector zeggen dat er gewoon te weinig geld is om conform aan de cao te werken, met als gevolg dat mensen uit de cultuursector zich ontpoppen in ontdekkers van achterpoortjes en sluiptwegen. 'We zijn één grote sjoemelfabriek,' zei iemand. Wat is uw commentaar?

De Ruyck: Dat vind ik een zeer boude uitspraak. Je moet een onderscheid maken tussen de situatie van de mensen die onder het decreet van de podiumkunsten vallen en de mensen die onder het decreet van orkesten en ensembles vallen.

Etcetera: We hebben het over de podiumkunsten.

De Ruyck: Je moet je natuurlijk telkens de vraag stellen welk volume je wil creëren. Als een projectmatig gesubsidieerd gezelschap dat 3 miljoen krijgt een productie wil maken met 21 acteurs, dan gaan ze moeten sjoemelen. Dat kan niet anders. Met dat geld kunnen ze niet

zoveel acteurs in dienst nemen, met alle sociale bijdragen erop en eraan. Als men daarentegen zegt: we maken een klein project met twee mensen, dan kan het perfect binnen de wettelijke normen. Je moet dus voor een realistische besteding kiezen van de middelen die je hebt. De Vlaamse regering heeft het volume van de subsidiëring aanzienlijk verhoogd, juist omdat er een cao was voor de podiumkunsten. Dat is ongetwijfeld de verdienste van Luc Martens. Hij heeft ongeveer 200 miljoen extra gecreëerd voor de podiumkunsten, wat ook onze initiële strategie heeft gehonoreerd die erin bestond om een cao te maken die in aanvang niet te betalen was. Toen zij er eenmaal lag, moest de overheid als derde partner volgen. Ik denk dus dat het mogelijk moet zijn om te werken zonder te sjoemelen als men uitgaat van een haalbaar volume van output (grootte van de productie, aantal betrokken mensen).

Etcetera: Binnen de financiële middelen van Het Toneelhuis kan het natuurlijk geen probleem zijn.

De Ruyck: Men mag niet vergeten dat wij de opdracht hebben om 280 voorstellingen per seizoen te spelen. Verhoudingsgewijs is dat een grote opdracht. Als er veel geld is, is er ook veel schaarste. Het niveau van tewerkstelling dat wij creëren is immens. Dat is zo hoog omdat wij zoveel voorstellingen spelen en veel producties maken. De begroting staat bij ons net zozeer onder druk als bij een klein gezelschap. Het is natuurlijk ook de vraag wat men onder achterpoortjes verstaat. Speciale tewerkstellingsstatuten bijvoorbeeld zijn geen achterpoortjes. Het is evident dat je om je potentieel aan te vullen en te ondersteunen gebruik maakt van alle wettelijke middelen die ter beschikking staan. Het is niet zo dat de Vlaamse regering het manna uit de hemel laat nederdalen. In vergelijking met het buitenland zijn de subsidiebudgetten laag, maar ik vind het een te boude uitspraak dat men binnen die marges veroordeeld is tot sjoemelen.

Etcetera: Die marges zijn toch heel beperkend. Binnen de budgetten van de projectsubsidies is er geen enkel project mogelijk waarin 10 personen gedurende drie maanden een loon ontvangen.

De Ruyck: Dat klopt. Men moet op zoek gaan naar coproducenten. Daarom stellen wij ons daar als gezelschapsstructuur voor open. Het idee dat een gezelschap en een project twee onverzoenbare entiteiten zijn is volledig achterhaald.